

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XVII Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SWSO Wojciech Wierzbicki

Protokolant: apl. adw. Mateusz Rogowski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Danuty Mazur

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 r.

sprawy **R. C.**

oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 17 września 2014 r. sygn. akt VI K 438/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do ponownego rozpoznania

Wojciech Wierzbicki

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 września 2014 r. sygn. akt VI K 438/14 Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uznał oskarżonego R. C. za winnego tego, że „w dniu 4 lutego 2014 r. w S.przy ul. (...), na terenie stacji paliw PKN (...), będąc związany stosunkiem pracy na stanowisku kierowcy pojazdu służbowego marki C. (...) o nr. rej. (...) oraz będąc upoważniony do bezgotówkowego tankowania paliwa, jak i innych akcesoriów samochodowych do ww. pojazdu służbowego, przy użyciu karty UTA, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i zaboru w celu przywłaszczenia wprowadził w błąd firmę w której jest zatrudniony co do dopełnienia obowiązku rozliczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 1620 zł wykorzystując je na własny użytek” (przytoczony opis czynu zarzucanego nie pokrywa się z opisem zawartym w akcie oskarżenia, który po słowach „co do dopełnienia obowiązku rozliczenia” brzmi: „**się z zatankowania pojazdu służbowego w ten sposób, że zatankował olej napędowy w ilości 100 litrów do baniek znajdujących się w ww. pojeździe służbowym oraz zakupu 9 opakowań oleju silnikowego Platinium, każdy o pojemności 4 litrów, czym doprowadził firmę Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w S.przy os. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 1620 zł wykorzystując je na własny użytek**” – część wytłuszczona nie znalazła się w zaskarżonym wyroku skazującym), przyjmując że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 i 3 k.k. i za to skazał go na karę 50 stawek dziennych grzywny po 20 złotych.

Nadto Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę przez oskarżonego na rzecz A. (...) Przedsiębiorstwo (...) w S. kwotę 1.620 złotych (nazwisko uprawnionego brzmi (...)).

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony, który zakwestionował swoje sprawstwo oraz ocenę dowodów i ustalenia faktyczne, które doprowadziły Sąd do uznania go za winnego.

W piśmie procesowym z dnia 8 kwietnia 2015 r. nazwanym „uzupełnieniem apelacji” oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie go, ewentualnie o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

W swojej apelacji oskarżony zakwestionował ocenę dowodów i ustalenia faktyczne, które doprowadziły do skazania go za przestępstwo z art. 286 § 1 i 3 k.k. na szkodę A. S.. Sąd odwoławczy uznał, że istotnie – sprawa nie została należycie wyjaśniona, Sąd pierwszej instancji zignorował okoliczność mogącą mieć podstawowe znaczenie dla oceny wiarygodności kluczowego świadka, jak również w żaden sposób nie próbował potwierdzić wiarygodności sprzecznych dowodów jakimikolwiek ustaleniami obiektywnymi. W konsekwencji zaskarżony wyrok nie mógł się ostać.

W rozpoznawanej sprawie Sąd dysponował z jednej strony – zeznaniami K. S., wspartymi częściowo zeznaniami pokrzywdzonego - jej męża A. S.(prowadzącego Przedsiębiorstwo (...)zs. w S.), a z drugiej strony wyjaśnieniami oskarżonego R. C.. Nie ma wątpliwości, że pomiędzy stronami istnieje konflikt. W szczególności zaś oskarżony domaga się od pokrzywdzonego niewypłaconego dotąd wynagrodzenia za pracę, zaś pokrzywdzony żądanie takie kwestionuje. Oskarżony kwestionuje zaś, jakoby dopuścił się jakiegokolwiek wyłudzenia czy kradzieży na szkodę A. S.. W takiej sytuacji jest oczywiste, że dla ustalenia prawdy materialnej konieczne jest sięgnięcie po jakiegokolwiek inne dowody, które mogłyby wesprzeć jedną ze sprzecznych wersji. Sąd Rejonowy ustalił, że niezwłocznie po tym, jak firma (...)dowiedziała się o kradzieży, tj. w dniu 26 lutego 2014 r. po otrzymaniu stosownego wykazu z (...)– „A. S.ogłądał monitoring i potwierdził kradzież przez pracownika, czyli oskarżonego” (k. 1 uzasadnienia – k. 66 akt). Powyższe ustalenie jest błędne. A. S.zaprzeczył, jakoby oglądał zapis monitoringu: „Ja nie oglądałem monitoringu ze stacji. Dowiedziałem się o tym od żony” (k. 51). Faktycznie to K. S.zeznała, że obejrzała zapis monitoringu: „O kradzieży dowiedzieliśmy się w dniu dzisiejszym, tj. 26.02.2014 r., gdy otrzymaliśmy z (...)wykaz. Kradzież opisałam na podstawie zapisu monitoringu, który oglądałam na stacji by potwierdzić kradzież” (k. 3), „Ja udałam się na stację benzynową i tam oglądałam monitoring i tam rozpoznałam R. C.” (k. 51). A zatem to świadek (a nie jej mąż) miała obejrzeć zapis monitoringu na stacji (...)i to w dniu 26 lutego 2014 r. Tymczasem z pisma na karcie 8, z którego Sąd przeprowadził dowód (k. 52) wynika, że stacja paliw PKN (...)dysponowała zapisem monitoringu z dnia 4 lutego 2014 r. na serwerze **do dnia 18 lutego 2014 r.** (!) wobec czego Policja (w dniu 3 marca 2014 r.) nie uzyskała już tego dowodu. **Sąd pierwszej instancji nie wyjaśnił, w jaki zatem sposób K. S.zapoznała się z nagraniem 8 dni po tej dacie.** Z informacji przekazanej Policji wynikało przecieź, że zapis już nie istniał. Ewentualne mijanie się z prawdą przez świadka w tak ważnej kwestii mogłoby mieć niezwykle istotne znaczenie dla oceny wiarygodności K. S.i całej wersji oskarżenia. Zwłaszcza, że wydaje się, iż twierdzenia oskarżonego, że nie otrzymał wynagrodzenia za pracę, mogą okazać się prawdziwe (vide – dołączone do pisma procesowego oskarżonego z dnia 8 kwietnia 2015 r. pismo z Państwowej Inspekcji Pracy). Według zaś jego wyjaśnień – to on miał postawić pracodawcy ultimatum dotyczące wypłaty zaległego wynagrodzenia, i to jeszcze przed datą 26 lutego 2014 r. Co więcej – z wyjaśnień oskarżonego wynika, że procedura polegająca na zatankowaniu do pełna po powrocie z trasy nie tylko samochodu ale także bańki 25-litrowej – na prywatne potrzeby państwa S., była „tradycyjna” i „powtarzała się notorycznie” (k. 20). Olej miał zaś zakupić w ilości większej „gdyż potrzebne jest wykazanie kosztów” (k. 20). Wydaje się, że przynajmniej ten fragment wyjaśnień oskarżonego, w którym mówił o rutynowym napełnianiu nie tylko zbiornika, ale i bańki – jest sprawdzalny, poprzez analizę zestawienia poszczególnych transakcji w okresie szerszym, aniżeli ten zawarty w dokumencie na k. 4. W swoich pismach procesowych oskarżony zwracał także uwagę, iż od K. S.dowiedział się, że olej silnikowy, jaki zakupił, miał być przeznaczony dla jej brata, który handluje samochodami. Badając wiarygodność wyjaśnień oskarżonego należałoby podjąć próbę zweryfikowania tej wersji choćby poprzez ustalenie, czy K. S.(ewentualnie A. S.) ma brata i czy zajmował się on działalnością związaną z samochodami. Należałoby także ustalić i przesłuchać osobę, która w dniu 26 lutego 2014 r. miała rzekomo (co w świetle dokumentu z karty 8 jest wątpliwe) okazać K. S.zapis monitoringu z dnia 4 lutego 2014 r.

Należy nadto zauważyć, iż opis czynu zamieszczony w części wstępnej wyroku nie jest zgodny z zarzutem zawartym w akcie oskarżenia, a przecież Sąd uznał oskarżonego „za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej” przestępstwa z art. 286 § 1 i 3 k.k. Zwrócono na to uwagę w części wstępnej niniejszego uzasadnienia. Niezależnie od tego warto zauważyć, iż opis ten co najmniej w zakresie statusu oskarżonego oraz określenia pokrzywdzonego i tak nie był(by) prawidłowy. W punkcie II wyroku błędnie wpisano zaś nazwisko pokrzywdzonego, jako osobę uprawnioną z tytułu naprawienia szkody.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Poznaniu uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do ponownego rozpoznania, w którym należy podjąć próbę uzupełnienia materiału dowodowego w kierunkach wskazanych w niniejszym uzasadnieniu, a następnie dokonać pełnej, wszechstronnej i obiektywnej analizy wszystkich dowodów i okoliczności sprawy, z uwzględnieniem rozważań zaprezentowanych przez Sąd odwoławczy.

Wojciech Wierzbicki